

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/29/2019
Identifikačné číslo spisu:	4114010847
Dátum vydania rozhodnutia:	10.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4114010847.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Patrika Pribelského, PhD., v trestnej veci obvineného O. Y. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 10. júna 2020 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 25. novembra 2015, sp. zn. 2To/67/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného O. Y. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra z 13. apríla 2015, sp. zn. 4T/79/2014, bol obvinený O. Y. uznaný za vinného zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

dňa 22. decembra 2013 v čase okolo 22.00 hod. vo S. na C. pri bufete V. zastavil O. V., ktorý sa vracal domov po chodníku a v prítomnosti F. N. od neho požadoval sumu 500,- Eur za sex s nestotožnenou osobou menom O., pričom mu povedal, že pri družstve ho čakajú nejakí chlapi a či chce, aby ho tí chlapi niekde zobrali na aute preč, ukázal mu pištoľ, ktorú mal zastrčenú za pásom nohavíc, na čo O. V. z obavy o svoj život a zdravie vybral z bankomatu sumu 300,- Eur a odovzdal obžalovanému sumu 400,- Eur; na to sa obžalovaný, O. V. a F. N. presunuli do domu S. F., kde obžalovaný od O. V. požadoval ďalšie peniaze v sume 350,- Eur, ktoré O. V. pri sebe nemal, a preto odišiel domov, kde si od otca požičal túto sumu, a po návrate ju odovzdal obžalovanému; následne na to dňa 13. januára 2014 obžalovaný telefonicky oznámil O. V., že mu bude musieť vyplatiť sumu 3.600,- Eur, pretože O. bola na zákroku v Rakúsku a v nasledujúcich dňoch obžalovaný opakovane vo forme telefonického kontaktu požadoval od O. V. vyplatenie peňazí a dňa 5. februára 2014 mu doručil SMS v znení „XXXXXXXXXX/XXXX-F.“, na ktorý účet mal poškodený vložiť sumu 600,- Eur, v dôsledku čoho O. V. z obavy o svoj život a zdravie podal na O. Y. trestné oznámenie, a obžalovaný svojím konaním spôsobil poškodenému O. V. škodu vo výške 750,- Eur,

pričom obžalovaný takto konal napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 1T/63/1996, zo dňa 8. októbra 1997 bol odsúdený pre trestný čin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 odsek 2 Trestného zákona k § 234 odsek 1 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb.) na trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do I. nápravnovýchovej skupiny.

Za to bol obvinený O. Y. odsúdený podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 5 Tr. zák. na trest odňatia slobody 7 (sedem) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol obvinený na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. sa obvinenému uložila povinnosť nahradiť poškodenému O. V., nar. XX. M. XXXX, trvale bytom S. R., R. XXXX škodu vo výške 750,- Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený O. Y. odvolanie. Krajský súd v Nitre o ňom rozhodol uznesením z 25. novembra 2015, sp. zn. 2To/67/2015, tak, že ho podľa § 319 Tr. por. zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Obvinený O. Y. podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Mariána Macka dovolanie smerujúce proti naposledy zmienenému rozhodnutiu odvolacieho súdu z 25. novembra 2015, sp. zn. 2To/67/2015, ktoré následne doplnil tromi samostatnými podaniami. Ako dovolacie dôvody uplatnil tie podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por.

V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por. obvinený O. Y. okrem iného namietal zamietnutia návrhov obhajoby na doplnenie dokazovania, ktoré súdy náležite neodôvodnili. Ďalej bol toho názoru, že súdy zároveň nevykonali všetky potrebné dôkazy, ktoré boli v jeho prospech. Obvinený tiež uviedol, že verejné zasadnutie na Krajskom súde v Nitre sa nenahrávalo, hoci sa v zmysle § 61a Tr. por. nahrávať malo. Týmto chcel zároveň poukázať na nezrovnalosti obsahu zápisníc z hlavných pojednávaní. Naplnenie týchto dovolacích dôvodov videl obvinený aj v tom, že poškodený O. V. nebol v prípravnom konaní kontradiktórne vypočutý. Na hlavnom pojednávaní konanom 29. septembra 2014 bol vypočutý svedok F. S., o výsluchu ktorého nebol nikto vopred informovaný. Postup Okresného súdu Nitra nebol zákonný ani pokiaľ ide o výsluch svedka F. N. a výsluch vyšetrovateľa JUDr. V. B.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený videl jeho naplnenie v nesprávnej právnej kvalifikácii skutku kladeného mu za vinu a následne uloženom treste. Každý prípad, ktorý vyvoláva seba menšie pochybnosti má byť vyložený v prospech obvineného. Rozhodnutia vo veci konajúcich súdov sú nepresvedčivé, nie riadne odôvodnené a aj nepreskúmateľné, čo ich robí arbitrárnymi. V závere dovolania dal do pozornosti, že nebola zachovaná ani identita skutku, preto bol obžalovaný z toho, že skutok spáchal 21. decembra 2013 a odsúdený bol za to, že skutok spáchal 22. decembra 2013.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom súdu prvého stupňa a uznesením odvolacieho súdu bol porušený zákon, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil tieto rozhodnutia vo výroku o vine, ako aj v naň nadväzujúcom výroku o treste ako aj konanie, ktoré jeho vyhláseniu predchádzalo, podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Nitra, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol a aby ju podľa § 388 ods. 2 Tr. por. súd rozhodol v inom zložení senátu, alebo aby ju rozhodol iný sudca a podľa § 380 ods. 2 Tr. por. súčasne rozhodol, že obvineného neberie do väzby a prepúšťa na slobodu.

K podanému dovolaniu obvineného O. Y. sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra v tom smere, že ho navrhol ako nedôvodné zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Tr. por.

K vyjadreniu prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra sa následne vyjadril obvinený prostredníctvom svojho obhajcu, a to tak, že sa s názormi prokurátora nestotožnil.

Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného

skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že podané dovolanie nie je dôvodné a podľa § 382 písm. c) Tr. por. ho odmietol, keďže je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. nie sú splnené.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por. a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Tr. por., alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por. bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Na tomto mieste dáva najvyšší súd v prvom rade do pozornosti tak napadnuté uznesenie Krajského súdu v Nitre z 25. novembra 2015, sp. zn. 2To/67/2015, ako aj rozsudok Okresného súdu Nitra z 13. apríla 2015, sp. zn. 4T/79/2014, s ktorými rozhodnutiami a ich odôvodneniami sa plne stotožňuje. V ďalšom dovolací súd obvinenému pripomína znenie prvej vety ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por. a ustanovenie § 371 ods. 7 Tr. por. Na dovolacie námietky, ktoré sú v rozpore so zmienenou zákonnou úpravou, dovolací súd ani nemusí reflektovať.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené

právo na obhajobu.

Vo všeobecnosti ku dovolaciemu dôvodu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd poukazuje na to, že právo na obhajobu je jedným zo základných charakteristík spravodlivého procesu a je potrebné ho chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Tento dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod). V danej spojitosti najvyšší súd zdôrazňuje, že pod zásadným porušením práva na obhajobu možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania.

Pri posudzovaní, či bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako i vo vzájomných súvislostiach.

Konkrétne ku dovolacím námietkam subsumovanými pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., týkajúcich sa neodôvodnenia zamietnutí návrhov obhajoby na doplnenie dokazovania zo strany súdov, ďalej nevykonania dôkazov v prospech obvineného, porušenia kontradiktórnosti výsluchu poškodeného O. V. a protizákonnosti výsluchov svedkov F. S., F. N. a JUDr. V. B., najvyšší súd konštatuje, že namietané zo strany obvineného v danej veci nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zrozumiteľným a jasným spôsobom sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu vysporiadal s týmito námietkami už prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra, s čím najvyšší súd súhlasí a na toto jeho vyjadrenie odkazuje.

Najvyšší súd tiež uvádza, že hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Jedná sa o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené v jeho prospech.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. tak nie je splnený.

Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné poznamenať, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť úspešným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v

konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní a súdu znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Dovolací súd ustálil, že na zistenie skutkového stavu v tejto veci boli súdom dôkazy vykonané zákonným spôsobom a zároveň v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. náležite vyhodnotené, to platí aj o zmienených výsluchoch poškodeného O. V. a svedkov F. S., F. N. i JUDr. V. B..

K namietanému nezaznamenávaniu verejného zasadnutia Krajského súdu v Nitre dňa 25. novembra 2015 od 13.00 hod. aj s využitím technického zariadenia určeného na zaznamenávanie zvuku, najvyšší súd poukazuje na to, že k porušeniu ustanovenia § 61a Tr. por. nedošlo, vzhľadom na nevykonávanie dokazovania na predmetnom verejnom zasadnutí. Najvyšší súd dáva do pozornosti okamih nadobudnutia účinnosti tohto zákonného ustanovenia a síce, že citované ustanovenie sa stalo účinným dňom 17. apríla 2015, teda až po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa. V konečnom dôsledku, priebeh hlavných pojednávaní pred Okresným súdom Nitra a verejného zasadnutia Krajského súdu v Nitre vyplýva zo zápisníc, ktoré sa nachádzajú v spisovom materiáli.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nie je splnený.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.). Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Tr. por.). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Tr. por. však nie obligatórne).

Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného je potom zrejmé, že tvrdenia obvineného O. Y., ktoré smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, stoja zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. ako i akéhokoľvek iného uplatniteľného dovolacieho dôvodu, a preto sa nimi nie je potrebné ďalej zaoberať.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obvineného, najvyšší súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnou kvalifikáciou vykonanou súdmi nižšieho stupňa.

Vo všeobecnosti sa žiada podotknúť, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje potom naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd pritom opätovne zdôrazňuje, že konanie O. Y. bolo subsumované pod správnu skutkovú podstatu.

Dovolací súd nezistil pochybenie súdov nižšieho stupňa ani pri ukladaní trestu obvinenému.

Záverom najvyšší súd dôvodí, že obhajobou namietaná totožnosť skutku trestnej veci obvineného bola zachovaná. Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia stručne a jasne vysvetlil, na základe akých dôkazov upravil skutkovú vetu popísanú v obžalobe (strana 6 rozsudku). Neuniklo pozornosti dovolacieho súdu, že obžaloba bola síce podaná za skutok, ktorý mal byť spáchaný 21. decembra 2013, avšak na základe vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa vyplynulo, že skutok sa stal o deň neskôr, t. j. 22. decembra 2013. Správne bol preto v rozsudku súdu prvého stupňa upravený deň spáchania skutku na 22. decembra 2013, čo okresný súd aj dostatočne písomne odôvodnil.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je splnený.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.